

Dagsöversikten.

Londonkonferensen. — Folkförbundsrådet tillsätter en avrustningskommission med Branting som medlem.

I den tyska rapporten om *gårdegens förhandlingar i London* heter det: Dagens sammanträde ägde rum i St James Palace kl. 12 middag. Däri deltog utom den tyska delegationen de engelska, franska, italienska, japanska och belgiska delegationerna. Från tysk sida närvaro riksministrerna doktor Simons, statssekreterarne Bergmann, Schröder och Lewald, ministeriäldirektörerna von Simson och von le Suire, ambassadören Stahmer samt Preussens och Bajerns särskilda representanter. Lloyd George tog genast efter öppnandet till ordet för att lämna de allierades svar på det tyska motförslaget.

I ett längre tal framhöll han, att det tyska förslaget utgjorde ett angrepp på grundtanken i Versaillesfördraget. Det läge ingalunda i de allierades avsikter att undertrycka Tyskland. Tvärtom vore de förvissade om att ett fritt, tillfredsställt och blomstrande Tyskland vore en nödvändig förutsättning för freden och Europas välgång. Tyskland hade i freds-fördraget erkänt sitt ansvar för kriget och måste därför lämna ersättning för krigskostnaderna. Det innebure redan ett stort tillmötesgående från de allierades sida, att de i motsats till Frankfurterfreden av år 1871 avstode från ersättning för sånliga krigsskador. Han var av den mening, att det tyska folket ännu icke rätt uppskattade omfattningen av förödelserna, som förorsakats genom det av det kejsrerliga Tyskland framkallade kriget.

Därefter redogjorde Lloyd George utförligt för de förödelser och förstörelser, som i de allierade länderna, särskilt Frankrike, anstälts, och vilka endast till ringa del härrörde sig från krigiska operationer. Lloyd George yttrade vidare, att de allierade varit mycket benägna att underkasta de från tysk håll framförda invändningarna mot Parisbeslutet en allvarlig prövning. Om Tyskland t. ex. fördrat en förkortning av den till 42 år utsatta betalningstiden eller i stället för den 12-procentiga exportavgiften hade föreslagit en mot dess behov svarande ekvivalent åtgärd, hade man kunnat resonnera härom. Nu däremot måste han konstatera, att de tyska motförslagen icke endast vore fullständigt otjänliga som basis för en diskussion eller prövning utan tvärtom utgjorde en utmaning

mot de allierade. Betänkte man, att Tyskland i övrigt redan i flere hänseenden hade kränkt Versaillesfördraget, så måste man komma till den slutsatsen, att tyska regeringen ej vill infria sina förpliktelser eller, vilket vore ännu värre, icke ägde kraft att driva sin vilja igenom. I betraktande av den situation hade han på de allierades vägnar uppmanat tyska regeringen att till måndag lämna meddelande, huruvida den antog Parisbeslutet eller ville framlägga motförslag, vilka garanterade ett ekvivalent utförande av de på grund av freds-fördraget Tyskland åliggande förpliktelserna. I motsatt fall komme 1) Duisburg, Ruhrort och Düsseldorf att genast besättas, 2) de allierade av sina parlament att inhämta tillstånd att från varje betalning för varor av sina leveranser innehålla ett visst av drag för skadeståndsändamål, 3) de allierade att besluta de å västra gränsen ingående tullintäkterna under upprätthållande av den tyska tariffen och att vid Rhen upprätta en ny tullgräns, vid vilken efter den internallierade Rhenlandskommissionens bestämmelser export- och importtull skulle upptagas.

Lloyd George slutade sitt anförande med den frågan, om doktor Simons genast ville avge svar, eller om han föredroge ett nytt sammanträde på eftermiddagen.

Doktor Simons genmålde, att Lloyd Georges tal skulle prövas med den omsorg dess omfång och dess betydelse krävde. Delegationen skulle avge sitt svar måndag middag. I övrigt reserverade sig doktor Simons emot Lloyd Georges oriktiga bedömning av tyska regeringens avsikter och betonade, att enligt tyska regeringens mening ingen anledning föreläge för de tvångsåtgärder, med vilka de allierade hotade.

Angoraregeringen är enligt vad Reuter inhämtat ha instruerat sin delegation i London att lämna följande svar på de av de allierade vid Londonkonferensen framsända frågorna. Angoraregeringen godkänner den föreslagna interallierade undersökningskommissionen för Trakien och Smyrnaområdet, men anhåller, att den grekiska förvaltningen ersättes med en av de allierade makterna utövad förvaltning under tiden tills undersökningens resultat föreligger för att opartiskheten vid undersökningen må bli säkerställd. Beträffande återstoden av Sévrestraktaten är den nationalistiska regeringen redo att underteckna traktaten, men de allierade uppmanas att taga hänsyn till den omständigheten att vissa klausuler icke äro förenliga med Turkiets existens som en fri och oavhängig nation. Med hänsyn till de föreliggande omständigheterna begär nationalistregeringen en modifiering av

traktaten. Till slut tilläges att Konstantinopelregeringen fullständigt delar denna åsikt. Meddelandet utgör ett ytterligare bevis på att Angoraregeringen nu leder Turkiets politik och att Konstantinopelregeringen intar en mera sekundär roll. De turkiska regeringarnas ställning till Sévrestraktaten får ett ganska obestämt uttryck i meddelandet, där det dels talas om att Turkiet är redo att underteckna traktaten, dels om att vissa av dess klausuler ej äro förenliga med Turkiets oavhängighet.

Vid folkförbundsrådets sammanträde i går lämnade amiral Lacaza en redogörelse för de militära, marina och aeronautiska frågornas nuvarande läge, vilka frågor förbundets konsultativa kommission undersökt. Nämnda kommission har ägnat flera sammanträden åt åtgärder beträffande en minskning av rustningarna. Rådet tillsatte sex medlemmar i avrustningskommissionen, nämligen Viviani, ordförande, samt Fisher, Orlando, Branting, Rivas Vicuna (Chile) och Tatsure (Japan). Rådet antog vidare Balfours uttalande, att ingenting hindrade Österrike från att utvisa sådana personer, som icke äro av österrikisk nationalitet, men Österrike bör utöva denna rätt med moderation. Polen och Österrikes delegerade ha nått fullständig överensstämmelse och samtyckt till alla de jämlikhetskrav, som framställes.